

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 473/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. augusta 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Adrianou Krajníkovou, Advokátska kancelária, Kuzmányho 57, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 To 38/2014 z 30. apríla 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 46/2014 z 22. augusta 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. októbra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“),

ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 To 38/2014 z 30. apríla 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 46/2014 z 22. augusta 2014 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

„Rozsudkom Okresného súdu Košice II, zo dňa 18.11.2013, sp. zn. 8T 144/2009-694, som bol uznaný vinným z trestného činu úverového podvodu podľa § 9 ods. 2, § 250a ods. 1, 4 Tr. zák. účinného v čase skutku, za čo mi bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 48 mesiacov nepodmienečne, podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, so zaradením do I. nápravnovýchovnej skupiny.

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 30.4.2014, sp.zn. 6To/38/2014-747, bol zrušený rozsudok Okresného súdu Košice I, zo dňa 18.11.2013, sp. zn. 8T 144/2009-694, vo výroku o treste, a bol mi uložený podľa § 250a ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, trest odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov nepodmienečne, podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, so zaradením do I. nápravnovýchovnej skupiny.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 22.8.2014, sp. zn. 5 Tdo 46/2014-818, bolo moje dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuté.

Najvyšší súd mal za to, že moje námietky nenapĺňajú dovolací dôvod podľa § 371 písm. i/ Tr. por. a už vôbec nie dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., keďže v tomto dovolaní som namietal predovšetkým skutkové závery okresného a krajského súdu...

Námietka porušenia práva na obhajobu spočívala v nasledujúcom:...

Zápisnica z hlavného pojednávania, zo dňa 18.11.2013, je v rozpore s § 58 ods. 1 písm. e/ Tr. por., nakoľko neobsahuje zákonom predpísaný záznam v časti po poučení o opravnom prostriedku a to procesný návrh a vyjadrenie mojej obhajkyne po poučení, navyiac, osoba obhajkyne ani nie je na tomto úkone zaznamenaná v zápisnici, napriek tomu, že bola prítomná...

Citovaná obžaloba okresného prokurátora je v rozpore s § 235 písm. d/ Tr. por., nakoľko neprodukuje žiaden dôkaz vo vzťahu k mojej osobe. Ide súčasne o procesnú vadu konania, a uvedené som namietal u ž počas konania, ako aj v odvolaní...

Rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa, nie je odôvodnený v súlade s § 168 ods. 1 Tr. por.

Z odôvodnenia oboch rozsudkov nie je zrejmé, ako sa okresný a krajský súd vyrovnali s obhajobou a ani to, akými úvahami sa spravovali, keď posudzovali dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

Konajúce súdy založili svoje rozhodnutie iba na vyrovnaní sa s obžalobou, vychádzajúc z výpovede iba (jediného) spoluobvineného, bez žiadneho dôkazu proti mne. Pre účely predmetného rozsudku sa konajúce súdy vôbec nevyrovnali s argumentami obhajoby, prezentovanými jednak v konaní, ako aj v záverečnej reči (doloženej aj v písomnom podaní)...

Porušením zákona vo vzťahu k mojej osobe - §58 ods. 1 písm. e/ Tr. por. a § 168 ods. 1 Tr. por., zároveň došlo k porušeniu zákona v ust. § 2 ods. 14 Tr. por., nakoľko uvedené ustanovenia boli plne rešpektované vo vzťahu k strane obžaloby, kde zápisnica z hlavného pojednávania, zo dňa 18. 11. 2013, obsahuje procesný návrh a vyjadrenie sa prokurátora po poučení o opravnom prostriedku (pričom toto absentuje na strane obhajoby, dokonca obhajkyňa nie je ani zaznamenaná na takomto úkone, napriek svojej prítomnosti a prednesu), ako aj rozsudok súdu sa v odôvodnení vyrovnal s argumentmi obžaloby (pričom nevyrovnal sa s argumentmi obhajoby)...

... moje dovolacie námietky sa týkali práve tejto skutočnosti - nevytvorenia podmienok na moje plné uplatnenie procesných práv na súde, kde (na rozdiel od prokurátora), nebol prednes mojej obhajkyne zaznamenaný do zápisnice podľa § 58 ods. 1 písm. e/ Tr. por., pričom navyše išlo o procesný návrh týkajúci sa opravného prostriedku (ktorý procesný úkon je právne jeden z najväznejších, kde jeho učinenie, alebo neučinenie, má rozhodný právny význam pre obžalovaného). Skutočnosť, na ktorú odkazuje dovolací súd, že odvolací súd vlastne prejednal moje odvolanie (a dokonca v môj prospech, pretože zmiernil výšku trestu), je tu neadekvátna, nakoľko ďalší inštančný postup nemôže zhojiť nezákonný stav, ktorý vyplýva z porušenia akéhokoľvek ustanovenia zákona, v danom

prípade § 58 ods. 1 písm. e/ Tr. por., § 168 ods. 1 Tr. por. Odvolací súd za tohto stavu nemal vôbec vec meritórne skúmať a rozhodnúť ale mal postupovať tak, aby konanie na okresnom súde bolo zosúladené so zákonom aj podľa citovaných ustanovení.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, bolo Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 22.8.2014, sp. zn. 5 Tdo 46/2014-818, ako aj Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 30.4.2014, sp. zn. 6To/38/2014-747, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 22.8.2014, sp. zn. 5 Tdo 46/2014-818, ako aj Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, zo dňa 30.4.2014-747 a vec vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd SR zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a Krajskému súdu v Košiciach, pokračovať v porušovaní namietaných základných práv sťažovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Košiciach sú povinní nahradiť sťažovateľovi trovy konania - právneho zastúpenia na účet jeho právnej zástupkyne vo výške 275,94 €.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)

každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. K namietanému porušeniu sťažovateľom označeného článku ústavy a dohovoru rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Z pohľadu ústavného súdu treba najprv poznamenať, že napriek tomu, že proti rozsudku krajského súdu bolo možné podať dovolanie (ktoré sťažovateľ aj podal), nepovažuje ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu za vybočujúcu z medzí jeho právomoci, keďže uplatnené námietky sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu boli sčasti spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku, avšak v ďalšej časti dovolací prieskum neumožňovali.

Z obsahu rozsudku krajského súdu vyplýva: „Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného prezentovanou len prostredníctvom svojej obhajkyne i s ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi.

Obžalovaný počas celého konania využil svoje zákonné právo a vo veci odmietol vypovedať ku skutkovým otázkam ohľadne jeho zavinenia, preto okresnému súdu neostávalo nič iné, ako vyvodiť záver o vine obžalovaného z dôkazov vo veci vykonaných zákonom zodpovedajúcim spôsobom, ktoré vyznievali jednoznačne v neprospech obžalovaného.

Krajský súd preto nemá pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, keďže zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania v priebehu celého konania, najmä na hlavnom pojednávaní. Úvahy okresného súdu vo vzťahu k obžalovanému považuje aj krajský súd za správne a presvedčivé. Výpoveď spoluobvineného [REDAKOVANÉ] nebola ničím spochybnená a správne preto ju okresný súd vyhodnotil ako dôveryhodnú a zároveň v hlavnej miere ovplyvňujúcu dôkaznú situáciu v danej trestnej veci.

Podľa odvolacieho súdu obžalovaný [REDAKOVANÉ] nemal žiaden relevantný dôvod obžalovaného krivo obviňovať, v jeho výpovediach v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní mal len iba úplne nepodstatné rozpory. V dobe jeho výpovedí na hlavnom pojednávaní už mal súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku, a teda nič by mu nebránilo určitým spôsobom modifikovať svoju výpoveď v prospech obžalovaného, poprípade tvrdiť, že si už presne nepamätá na okolnosti skutku a pod...

Čiastočne pochybil okresný súd pri uložení trestu obžalovanému, keď nedostatočne v tomto smere zhodnotil najmä jeho osobu, ako aj skutočnosť, že sa žalovaný skutok stal skoro pred 10 rokmi, pričom sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený...

Z týchto dôvodov krajský súd odvolaniu žalovaného vyhovel len čiastočne (čo do výroku o treste) a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.“

Krajský súd ďalej v odôvodnení rozsudku vyhodnotil odvolanie sťažovateľa ako všeobecné a nie dostatočne konkretizované, preto v ďalších podrobnostiach poukázal na odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku Okresného súdu Košice II, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil.

Ústavný súd nezistil taký výklad ustanovení citovaných v označenom rozhodnutí krajského súdu a ich uplatnenie vo veci sťažovateľa, ktorý by mohol vyvolať nezlučiteľné účinky s ústavou. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti, arbitrárnosti názoru, alebo svojvôli krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

Sťažovateľom uvádzané skutočnosti nijako v okolnostiach danej veci neindikujú také pochybenia v namietanom rozsudku krajského súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor na možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na už uvedené dôvody ústavný súd vyslovil, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju odmietol už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľom označeného článku ústavy a dohovoru uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľ v podanej sťažnosti namieta, že dovolanie podal z dôvodu porušenia práva na obhajobu výlučne v zmysle dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c)

zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), pričom pokiaľ aj v dovolaní poukazoval na skutkové závery, „*toto som činil v rámci ozrejmenia okolností, z ktorých vyvodzujem dovolaciu námietku zásadného porušenia na obhajobu*“, a preto posúdenie časti námietok najvyšším súdom ako argumentácie vo vzťahu k ďalšiemu dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku bolo nesprávne. Sťažovateľ namieta túto skutočnosť: „*Celým rozhodnutím dovolacieho súdu dominuje najmä vysporadúvanie sa s otázkou dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., aj keď na tento dovolací dôvod som nepoukazoval, a vec nie je vybavená podľa skutočne uplatneného dovolacieho dôvodu § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.*“

Z obsahu uznesenia najvyššieho súdu vyplýva: «*V posudzovanom prípade tvorila základ dovolacích námietok obvineného kritika spôsobu, ktorým oba súdy hodnotili vykonané dôkazy. Obvinený jednotlivé dôkazy v celom trestnom konaní hodnotil inak ako súdy, lebo hodnotenie dôkazov súdmi vyznievajúce v jeho neprospech nezodpovedalo jeho predstavám...*

Naopak, z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je evidentne zrejmé, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, ktorý je vyjadrený v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov.

Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutia súdu druhého stupňa. Dovolací súd nemôže v tomto konaní posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd...

Rovnako tomu tak je aj v prípade dovolacej námietky obvineného [REDAKOVANÉ] týkajúcej sa absencie vyjadrenia jeho obhajcu v zápisnici o hlavnom pojednávaní z 18. novembra 2013 o podanom odvolaní.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania.

Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por...

Podľa ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení v konečnom dôsledku zásadným spôsobom.

V posudzovanom prípade obvinený [REDAKOVANÉ] podal proti rozsudku prvého stupňa odvolanie riadne a včas a na podklade tohto odvolania odvolací súd rozhodol v jeho prospech, keď mu na podklade rovnakého výroku o vine zmiernil uložený trest odňatia slobody. Za tohto stavu potom nebolo možné konštatovať, že okresný súd porušil práva obvineného [REDAKOVANÉ] na obhajobu a krajský súd toto procesné pochybenie neodstránil.»

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je podľa názoru ústavného súdu prejavom interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle a sťažovateľ v sťažnosti neuviedol takú argumentáciu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ktorá by bola

spôsobilá vyvolať pochybnosť o neudržateľnosti napadnutého rozhodnutia z ústavného hľadiska.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec uvedeného poukazuje ústavný súd na skutočnosť, že napriek kvalifikovanému právnenému zastúpeniu sťažovateľ nepredložil v konaní pred ústavným súdom podané dovolanie, v súvislosti s ktorým namieta nesprávne posúdenie jeho obsahu a námietok najvyšším súdom, keď najvyšší súd v uznesení konštatuje: „... obvinený ■■■■■ v podanom dovolaní namietal predovšetkým skutkové závery okresného a krajského súdu.“

Ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že je v záujme navrhovateľov, aby k podnetu priložili čo najviac im dostupných dôkazov, a tým ústavný súd presvedčili, že prijatie ich podnetu na konanie vo veci samej má svoje opodstatnenie. Ústavný súd nie je substituentom navrhovateľov pri zabezpečovaní dôkazov ich tvrdení v podnete, ak si ich navrhovatelia môžu zabezpečiť sami (I. ÚS 35/99).

Ústavný súd z uvedeného dôvodu a so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa konštatuje, že sťažnosť nie je v tejto časti objektívne spôsobilá vyvolať začatie konania, pretože nespĺňa náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, a preto ju odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) z dôvodu nesplnenia náležitostí predpísaných zákonom o ústavnom súde.

Nad rámec ústavný súd ďalej uvádza, že sťažovateľ sa vo vzťahu k zápisnici o hlavnom pojednávaní z 18. novembra 2013 mohol domáhať jej opravy v zmysle ustanovenia § 60 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého o oprave, doplnení a námietkach proti záznamu alebo proti zápisnici rozhodne orgán, o ktorého záznam alebo zápisnicu ide.

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná sťažnosť. Z podanej sťažnosti nevyplýva, či sťažovateľ využil tento účinný prostriedok nápravy, ktorý mal k dispozícii.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. augusta 2015